На шлях свій сонце підвелось,
Подався вітер поміж трав,
Та я на заході впізнав,
Як там лице являє хтось.

На гілці глоду кожну мить
Вільшанка славить у весни
І цвіт рясної бузини
Радіти дню новому вчить.

Здійнявся жайворон і зник,
Немов трави незловний сон
В суцільній синяві запон,
Які закрили Божий лик.

Верба нашіптує без фраз,
Що смерть — новий життя город
І що пусті слова незгод
Ганьблять померлих раз у раз.

Я глоду наламав гілок,
Залитих квітом у росі,
І тисом їх зв'язав усі,
Щоб ним прикрасити вінок.

Поклав я квіти, де Він ліг
(На камінь теплі квіти ті),
Це рай — побути в самоті,
Аж дійде мла до віч твоїх,

Аж поспіль убрання нове
Хмарки для Бога доплетуть,
І в тиху пурпурову путь
Галера сонця відпливе.